

Αλέκος Αναγνωστάκης

«Στην ίδια πλατεία που στις 7 Οκτώβρη του 1944 παρήλαυσε ο Άρης με τους αντάρτες, στην πλατεία Γεωργίου, στη πλατεία που ακούγονται συχνά οι μελωδίες των συνθημάτων των πορειών, ο Αλέξης Τσίπρας μίλησε για το χρέος των αριστερών και των κομμουνιστών. «Στηρίξτε τον Κώστα Πελετίδη, υποψήφιο του ΚΚΕ, για την δημαρχία της Πάτρας, είπε. Γιατί τώρα δεν είναι η ώρα της διάσπασης, των εμφυλίων, του κατακερματισμού ... Όλοι οι αριστεροί, οι κομμουνιστές, αλλά και όλοι οι δημοκρατικοί πολίτες, ανεξάρτητα από διαφορές και διαφωνίες, θα κάνουν αυτή την Κυριακή το χρέος τους»: «Στο δεύτερο γύρο ο λαός, οι δημότες, πρέπει να κάνουν το δεύτερο και αποφασιστικό βήμα και να αναδείξουν στις θέσεις ευθύνης τους υποψήφιους των προσδευτικών συνδυασμών που πέρασαν στο δεύτερο γύρο...». Στις ευρωεκλογές θα ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ, «Όχι για τον ΣΥΡΙΖΑ, για την Ελλάδα που μας ανήκει» συμπλήρωσε.

Στηρίξτε Πελετίδη – Ψηφίστε ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό λοιπόν είναι το χρέος του Λαού απέναντι στον εαυτό του. Απέναντι στην ανάγκη κοινής δράσης της αριστεράς, βαθύτερης και δημόσιας πολιτικής συμφωνίας, τέτοιο επίπεδο πολιτικής συναλλαγής. Αυτή είναι η οφειλή και το χρέος των αριστερών και των κομμουνιστών απέναντι στη βαθύτερη ανάγκη νικηφόρας αναμέτρησης με τους «πληρωμένους δολοφόνους». Με αυτούς, τη ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ, τα μολυσμένα παραπόταμα και τα παραπαίδια του Ες και την Ε.Ε. που ετοιμάζουν συστηματικά- ακριβώς στο νέον αιώνα της απέραντης γνώσης και του αμύθητου πλούτου – ένα σύγχρονο Μεσαίωνα για τους ανθρώπους του μόχθου.

Το «χρέος» όμως, οι άνθρωποι που πίστευαν στο δίκιο και την κοινωνική απελευθέρωση, κατά πως οι ίδιοι το αντιλήφθηκαν στις διάφορες κρίσιμες στιγμές της ιστορίας, μας το άφησαν παρακαταθήκη.

«Όταν η διοίκηση βιάζει, αθετεί, καταφρονεί τα δίκαια του λαού και δεν εισακούει τα παράπονά του, το να κάμνει τότε ο λαός, ή κάθε μέρος του λαού, επανάσταση, ν' αρπάξει τ' όπλα και να τιμωρήσει τους τυράννους του, είναι το πλέον ιερόν απ' όλα τα δικάια του και το πλέον απαραίτητο απ' όλα τα χρέη του». Έτσι καταλάβαινε το χρέος και μάλιστα το «πλέον απαραίτητο από όλα τα χρέη» ο Ρήγας Φεραίος στη διακήρυξη του. («Νέα Πολιτική Διοίκηση των κατοίκων της Ρούμελης, της Μικράς Ασίας, των Μεσογείων Νήσων και της Βλαχομογδανίας», Βιέννη στα 1797)

Ο Αλέξης Τσίπρας, σ' αυτό τον πολιτικό πολιτισμό έχει γυρίσει την πλάτη.

«...Θα πάρω μαζί μου στα καινούργια πεδία των μαχών την πίστη που μου ενέπνευσε, το επαναστατικό πνεύμα του λαού μου, τη συναίσθηση ότι εκτελώ το πιο ιερό καθήκον: να αγωνίζομαι ενάντια στον ιμπεριαλισμό όπου κι αν βρίσκεται...» έγραφε ο Τσε στο γράμμα του προς το Φιντέλ καθώς έφευγε για την Αφρική και τη Νότια Αμερική.

«...Να αγωνίζομαι ενάντια στον ιμπεριαλισμό όπου κι αν βρίσκεται...».

«...Ισχυρίζομαι και το λέω με όλη τη δύναμη της φωνής μου ότι η χώρα πράγματι είναι μια χώρα που ανήκει στο δυτικό πλαίσιο, ανήκει στην Ε.Ε., στο ΝΑΤΟ, αυτό δεν αμφισβητείται» διακηρύττει ο Αλέξης

Τσίπρας (συνέντευξη στον Αντένα 14.5.2014).

«Με όλη τη δύναμη της ψυχής μου». Άλλη ψυχή, βλέπεις, άλλο χρέος.

”Το πρώτο σου χρέος, πλαταίνοντας το εγώ σου, είναι, στην αστραπόχρονη τούτη στιγμή που περπατάς στη γη, να μπορέσεις να ζήσεις την απέραντη πορεία, την ορατή και την άορατη, του εαυτού σου. Είναι να νοιώσεις μέσα σου όλους τους προγόνους. Το δεύτερο, να φωτίσεις την ορμή τους και να συνεχίσεις το έργο τους. Το τρίτο σου χρέος, να παραδώσεις στο γιό τη μεγάλη εντολή να σε ξεπεράσει ...» έγραφε ο Καζαντζάκης.

Ναι έχουμε χρέος. «...Να παραδώσουμε στο γιο τη μεγάλη εντολή να μας ξεπεράσει...». Να ξεπεράσουμε όλες τις ήττες και όλες τις νίκες, την Αριστερά του περασμένου αιώνα.

Ναι έχουμε χρέος. Αλλά το μοναδικό μας χρέος – το μόνο χρέος που αναγνωρίζουμε- είναι ο συλλογικός, ο συντροφικός αγώνας για να ζούμε σύμφωνα με τις πρωτόγνωρες απελευθερωτικές δυνατότητες του νέου αιώνα.

Ναι έχουμε χρέος, το αναγνωρίζουμε. Αλλά αυτό το κατάδικό μας χρέος είναι να αποκαταστήσουμε την αυτοπεποίθηση και την εμπιστοσύνη στην ικανότητα μας να αλλάξει ο κόσμος και η ζωή μας. Αυτό το χρέος, συνώνυμο της ύπαρξης μας, είναι ο αγώνας για την οργάνωση του Λαού, για να επιβάλλει μονομερώς – πως αλλιώς;- το δίκιο του.

«..Το νου σας, σύντροφοι ποιητές, αδέρφια μου, ας κρατάμε τ’ αυτί μας στυλωμένο στο γυαλί της σιωπής, τα βήματα του εχθρού και του φίλου μας μοιάζουν στο θαμπόφωτο του δάσους. Πρέπει να διακρίνουμε. Το νου σας, σύντροφοι ποιητές, μη και βουλιάξουμε μέσα στο τραγούδι μας, μη και μας εύρη ανέτοιμους η μεγάλη ώρα», έγραφε στο δικό του « χρέος του Ποιητή» ο Ρίτσος.

«Κι αν είναι ο λάκκος σου πολύ βαθύς, χρέος με τα χέρια σου να σηκωθείς» μας τραγουδούσε στο διπλανό στενοσόκακο ο σπουδαγμένος στο Παρίσι, ο σεμνός ποιητής του Λαού Κώστας Βάρναλης. Γι αυτό, να σηκωθούμε με τα χέρια μας – μόνο γι αυτό το χρέος – μιλάμε εμείς! Και ο αγώνας γι αυτό δεν είναι ούτε νόμιμος ούτε παράνομος. Είναι δίκαιος.

Πάτρα 22. Μάη 2014

Αλέκος Αναγνωστάκης, μέλος της ANΤΑΡΣΥΑ και της Πολιτικής Επιτροπής του ΝΑΡ

patrastimes.gr